

Kristus īstenotā pestīšana

Elders Aleksandrs Dračevs

Man reiz gadījās runāt ar cilvēkiem, ir pagājis un tagad ir sācies jauns evolucionijas pagrieziena punkts. Un tā nu ir sagādājis, ka Kristus veikums ir iedibinājis pareizu sabiedrības uzvedības koordinātu sistēmu; Viņa ieviestā morāles sistēma un baušļi ir skaisti, taču tagad mēs virzāties tālāk. Un tieši tobrīd es iedomājos par Lieldienām un Glābēja Augšāmcelšanās patieso nozīmi.

Mēs atceramies šos svētkus jau kopš bērnu dienām — tā ir gaiša pavasara diena ar Lieldienu kūciņām, krāsainām olām, smaidiem, priekšteču pieminēšanu un vārdiem: „Kristus ir Augšāmcēlies!” Es ticu tam, ka Kristus Augšāmcēlās, ka Viņš nomira un trešajā dienā uzcēlās no mirušajiem. Es zinu, ka, pateicoties tam, ka Viņš Augšāmcēlās, es varēšu dzīvot kopā ar savu mūžīgo ģimeni. Garīgajā dziesmā „Ak, cik līksmi un sirsnīgi dziedāsim mēs!” mēs dzirdam šādus vārdus:

*„Ak, cik jauki būs vārdi, ar kuriem
mūs sveiks
Mūsu Debesu Māte un Tēvs!
Ai, cik līksmas būs dziesmas, kā
degs mūsu sirds,
Kad Tos debesīs satiksim mēs!
Ak, cik līksma būs sirds, kad mūs
debesīs skaus
Mūsu Debesu Māte un Tēvs!”*

Domājot par tiem, kuri meklē dzīves jēgu, es atminos Kristus

Augšāmcelšanos. Tad daudzi no aspektiem sastājas savās vietās, un apmulsums, šaubas un vilšanās pagaist. Elders Kristofersons teic: „Ja Jēzus tik tiešām un gluži burtiski augšāmcēlās, tas nozīmē, ka Viņš ir dievišķa būtne. Nevienam mirstīgam cilvēkam nav pa spēkam pēc nāves atkal atdzīvoties.” Pasaulē pastāv visdažādākās mācības. Bet vai ir kaut viens cilvēks, kurš ir uzveicis nāvi, pabijis aiz priekškara un atgriezies atpakaļ kā augšāmcelta būtne ar pilnīgu ķermeni un pilnīgām zināšanām? „Tā kā Jēzus augšāmcēlās, Viņam bija jābūt Dievam, patiesi Tēva Vienpiedzimušajam Dēlam. Līdz ar to tas, ko Viņš mācīja, ir taisnība; Dievs nevar melot. Līdz ar to Viņš bija Zemes Radītājs,

kā Viņš to teica. Līdz ar to debesis un elle tik tiešām pastāv, kā Viņš to mācīja. Līdz ar to pastāv arī garu pasaule, ko Viņš apciemoja pēc Savas nāves. Līdz ar to Viņš nāks atkal, kā teica eņģeļi, lai Pats personīgi valdītu uz šīs Zemes.” (Elders D. Tods Kristofersons, „Jēzus Kristus Augšāmcelšanās”, 2014. gada aprīļa vispārējā konference). Līdz ar to visi cilvēki tiks augšāmcelti un pieredzēs Pēdējās tiesas dienu.

Zināšanas par augšāmcelšanos dāvā mums drosmi, lai mēs spētu tikt galā ar nāvi. Kad nomira mans sievastēvs, es bēdājos, redzot, kā sēro mani mīļie, kuri netic augšāmcelšanās istenumam. Bet savas mīļotās sievas mirdzošajās acīs es redzēju ticības gaismu un cerību. Viņa bija mierīga un bēdājās



Elders
Aleksandrs Dračevs



tikai par negaidīto šķiršanos. Es klausījos viņas liecībā par to, ka mēs būsim kopā. Viņa, tieši tāpat kā Amona ļaudis no Mormona Grāmatas, „neraudzījās uz nāvi ar bailēm savas cerības un uzskatu dēļ par Kristu un par Augšāmcelšanos; tādēļ priekš [viņas] nāve bija aprīta ar Kristus uzvaru pār to” (Almas 27:28). Pats Jēzus teica: „ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” (Jāņa 14:6.) Vai gan mēs varētu uzzināt patiesību bez Kristus? Nekādā ziņā!

Apmeklējot tempļi, es pārlicināju par pravieša teikto, ka „tempļi ir dzīva, darbībā esoša liecība, kas stiprina mūsu ticību augšāmcelšanās īstenumam. Tajos tiek nodrošināti svēti apstākļi, lai dzīvie, darbojoties kā aizstājēji, varētu izpildīt visus nepieciešamos laicīgās dzīves priekšrakstus to cilvēku labā, kuri dzīvo garu pasaulē” (Gordons B. Hinklijs).

Cerība uz augšāmcelšanos un dzīvi kopā ar saviem mīļajiem maina mūsu skatījumu uz laicīgo dzīvi. Jo vairāk cilvēki tam ticēs, jo krietnāka kļūs mūsu sabiedrība. Augšāmcelšanās ir kas vairāk par gara un ķermeņa atkal apvienošanās. No Mormona Grāmatas mēs uzzinām, ka šī *atjaunošana* atkal atjauno „miesīgu par miesīgu” un „labu par to, kas ir labs” (Almas 41:13). Runājot eldera Nīla A. Maksvela vārdiem: „Kristus uzvara pār nāvi izbeidza cilvēces nolemību. Tagad mums ir atlikuši tikai personīgās nolemības aspekti, no kuriem mēs varam glābties, sekojot [Kristus] mācībām, kurš izglāba mūs no vispārējās iznīcības.” ■

Pateicība par Izpiršanas dāvanu

Jeļena Uljanova

Baltijas misija

Kad es domāju par Jēzus Kristus Izpiršanas nozīmi katra cilvēka dzīvē, es nonāku pie secinājuma, ka es joprojām pilnībā nespēju saprast šī notikuma mērogu un lielumu. Es esmu mūžīgi pateicīga par dāvanu, kas ļauj mums, pēc mūsu zemes pārbaudījumiem, atgriezties Debesu Vecāku klātbūtnē. Izpiršana ir ne tikai evaņģēlija, bet arī Pestīšanas ieceres, kuru mums sagatavojis mūsu Mūžīgais Tēvs, centrālā daļa, kā arī dievišķās mīlestības izpausme pret mums. Mūsu Glābējs un Pestītājs, Jēzus Kristus, ir kā uzticams tilts, kas ļauj mums šķērsot aizu, kas ir starp mums un Debesu Tēvu mūsu nepaklausības dēļ. Grēki apgrūtina un nomāc mūs, rada dažādas šaubas, atnes ciešanas, aptur mūsu garīgo attīstību un var pat to pārtraukt, bet ar patiesas nožēlas palīdzību mēs varam atbrīvoties no grēka ietekmes. „Tikai grēku nožēlošanas rezultātā mēs iegūstam piekļuvi Jēzus Kristus Izpiršanas žēlastībai. Grēku nožēla . . . ved uz brīvību, paļāvību un mieru.” (D. Tods Kristofersons, „Grēku nožēlas dievišķā dāvana”).

Svētie Raksti māca par Izpiršanu. „Un lūk, Viņš cietīs kārdinājumus un ķermeņa sāpes, izsalkumu, slāpes un nogurumu, ja vien tas nav līdz nāvei; jo lūk, asinis nāks no katras poras, tik lielas būs Viņa ciešanas par Viņa ļaužu ļaundarībām un negantībām” (Mosiņas 3:7). Kad es domāju par to, kam



Jelena Uljanova

Jēzus Kristus gāja cauri, veicot Savu Izpiršanas upuri ikviena cilvēka labā, kas dzīvoja, dzīvo vai dzīvos uz Zemes, esmu piepildīta ar vēlmi „atteikties no miesīgā cilvēka”, gatava atbrīvoties no vājībām, kuras man ir ikdienas dzīvē, vēlos kļūst labāka, tīrāka, pazemīgāka un laipnāka. Sarežģītās situācijās es



paļaujos uz Debesu palīdzību, un es zinu, ka varu paļauties uz šo palīdzību, ja es palieku uzticīga savām derībām.

Kad mēs veicam savu darba daļu un kad mēs darām visu, ko spējam, mēs noteikti varam paļauties uz Glābēja žēlastību. Dievs vienmēr ir gatavs mierināt un stiprināt, atbrīvot no bailēm

un atbalstīt. Viņš dod cerību un sniedz pamācības. Kādu dienu katrs no mums stāvēs Pestītāja un Tiesneša priekšā, un es ļoti gribētu, lai tajā brīdī es varētu droši ielūkoties Viņa sejā un sacīt, ka mani darbi ir bijuši taisnīgi, un paust savu pateicību par Viņa izlietajām asinīm manis dēļ. ■

Gaidīšanas laiks šķita tik ilgs! Nepagāja ne diena, kad es nedomātu par templi. Nekas un neviens nespēja mazināt manas ilgas. Es atkal un atkal pārskatīju savas tempļa kartiņas, it īpaši domājot par tiem cilvēkiem, kam ir nepieciešama saistīšana. Es jutu, ka arī viņi gaida, kad beidzot varēs satīties ar saviem mīļajiem.

Templi tiekas dažādu dzīves gājumu cilvēki, lai visas nedēļas garumā darbotos kā vienota ģimene. Tā ir nevainojama iespēja mācīties būt iekļūstīgākiem, rūpēties citam par citu un mīlēt citam citu. Templi mēs sajūtam mieru, mēs spējam piedot citiem un arī paši sev, jo mēs ļoti skaidri varam sajūst Dieva un Viņa Dēla pilnīgo mīlestību.

Atgriežoties no tempļa, nav grūti ievērot pārmaiņas. Apmeklējot Svētā Vakarēdiena sanāksmes un nonākot dažādās situācijās, es jūtu, ka esmu augusi. Es skaidri atceros, kāda es biju pirms došanās uz templi, un varu to salīdzināt ar to, kāda esmu kļuvusi. Es jūtos daudz mierīgāka, nosvērtāka un laimīgāka. Es biežāk pamanu iespējas kalpot, es jūtu daudz lielāku mīlestību pret saviem brāļiem un māsām. Man ir vieglāk atcerēties, ka mūsu miesīgā iedaba ir tas, kas vedina tiesāt un nosodīt citus par viņu izturēšanos. Man ir vieglāk atcerēties, ka Dievs mīl visus Savus bērnus un redz katra sirdi.

Neviens no mums nav bez grēka. Ikvienam ir jānožēlo savi grēki. „Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!” (Jāņa 8:7) Jēzus

Pievērsiet uzmanību svētībām

Eha Vahtrasa no Tallinas draudzes Igaunijā

Mūsos vienlaikus dzīvo gan miesīgais cilvēks, gan mūžīgais un dievišķais cilvēks. Mūžīgais cilvēks ir daļa no Tēva un zina visu, bet miesīgais cilvēks bieži vien saprot esošā būtiskumu tikai tad, kad ir to zaudējis. Es gribētu dalīties ar jums trijās pieredzēs, kas ir ļāvušas man to ļoti skaidri sajūst.

Es katru svētdienu apmeklēju Baznīcu un pieņemu Svēto Vakarēdīnu. Tas palīdz man atjaunot savas derības ar To Kungu, dod man jaunus spēkus un stiprina mani, lai es daudz labāk spētu tikt galā ar visu, kas ar mani atgadāsies nākamajā nedēļā. Tā kā mēs ļoti ātri pierodam pie visa labā un tā, kā tas mums palīdz un stiprina mūs, mums ir ļoti viegli pieņemt to par pašsaprotamu.

Ja man kādu svētdienu nav iespējas apmeklēt Baznīcu, es varu sajūst atšķirību. Es jūtu, ka man pietrūkst kaut kā ļoti būtiska. Lūgšanas un Svēto Rakstu studēšana palīdz man izturēt turpmāko nedēļu, taču nākamajā svētdienā,

pieņemot Svēto Vakarēdīnu, es jūtu daudz izteiktāku un dziļāku pateicību par šo iespēju. Tad es atkal skaidri sajūtu, cik lielā mērā tas nāk par svētību mums visiem.

Tas Kungs ir pavēlējis mums bieži sapulcēties Viņa Vārdā. Ja es nedēļā kaut reizi esmu tikusies ar cilvēkiem no savas draudzes, tad svētdienā es jūtu, ka man vēl ir saglabājusies zināma enerģija. Es varu daudz lielākā mērā pievērsties kam citam nekā tikai savu enerģijas krājumu papildināšanai. Es esmu daudz modrāka un pievērsu uzmanību iespējām kalpot. Es jūtu, kuru cilvēku ir nepieciešams atbalstīt ar smaidu, kuram ir nepieciešams apskāviens un kuram ir nepieciešama mīloša domu apmaiņa. Es pievērsu uzmanību iespējai gūt prieku un iepriecināt citus.

Pateicoties savam darba grafikam, es varu apmeklēt templi reizi septiņās nedēļās. Tā kā šovasar tempļa viesu namā tika veikts remonts, vienu tempļa apmeklējumu nācās izlaist.

teica rakstu mācītājiem un farizejiem, kuri gribēja nomētāt akmeņiem sievieti, kas bija pieķerta laulības pārkāpšanā. Ja mēs piedodam pārkāpējiem, mēs iemantojam mieru. Vienīgi Dievam ir tiesības tiesāt.

“Šis ir Kristus”

Zane Ceimere

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas Rīgas 1. draudzes Palīdzības biedrības prezidente

Viena no manām mīļākajām garīgajām dziesmām saucas “This is the Christ” jeb “Šis ir Kristus”.

Šai dziesmai ir brīnišķīga melodija un vārdi, kas liek vairāk aizdomāties par Jēzus Kristus veikto Grēku Izpirkšanu. Vārdu autors ir apustulis Džeimss E. Fausts, un šī dziesma ir kā eldera Fausta liecība.

Var sajust, kā pats elders Fausts teiktu šos vārdus stāvot draudzes priekšā dievkalpojumā:

“Es lasīju vārdus, kurus Viņš lūdzās, kamēr cieta bēdas Ģetzemanē.

Es jūtu Viņa mīlestību; cenu, ko Viņš samaksāja.

Cik gan asins lāšu tika izlietas par mani?

Ar seno dienu svētajiem prieka pilns es arī varu liecināt:

“Šis ir Kristus! Šis ir Kristus, Svētais Dieva Dēls.

Mūsu Glābējs, Kungs, cilvēces Pestītājs

Šis ir Kristus, mūsu siržu dziedinātājs,

Kas izglāba mūs ar tīru dievišķo mīlestību!”

Es liecinu, ka Dievs dzīvo un vada Savu Baznīcu un ka, pateicoties Jēzus īstenotās Izpirkšanas upurim, mums visiem ir dota iespēja atgriezties pie Viņa, ja vien mēs uzticīgi un nelokāmi darām savu daļu. ■

Katru reizi dzirdot šo dziesmu, mana sirds kļūst pateicības pilna un acīs sariešas asaras, jo es izjūtu tik milzīgu mīlestību pret sevi un visiem mums. Mūsu mīļotais Brālis atdeva Savu dzīvību par mani, par visiem maniem mīļajiem, lai mums tiktu dota iespēja dzīvot atkal kopā mūžīgi. Viņš “trīcēja un asiņoja katrā porā, un cieta gan miesā, gan garā” (M&D 19:18).

Viņš izcietā “visādas sāpes, ciešanas, kārdinājumus un slimības, pat mūsu vājības”. (Almas 7:11–12) “Cik gan asins lāšu tika izlietas par mani?”

Šī Jēzus mīlestības pilna rīcība dāvā man cerību, kas ir milzīgs spēks



Zane Ceimere

ikdienas dzīvē, kad jācinās ar kārdinājumiem un izaicinājumiem. Tā arī māca man būt pacietīgākai ar sevi un citiem, saprotot, ka mūsu vājības var tapt padarītas par mūsu spēku, kā solīts Etera grāmatas 12.nodaļas 27.pantā.

Cik gan pateicīga es esmu par katru manu dzīves dienu šeit uz zemes un par iespēju mācīties gūt prieku pat grūtību brīžos un smagos pārbaudījumos, garīgi augt un pilnveidoties un kaut par mazu solīti pietuvoties manam mērķim — mūžīgajai dzīvei ar manu Mūžīgo Ģimeni. ■

Suisu ģimenes Lieldienu tradīcijas

Deivids C. Suiss

Bijušais Lietuvas apgabala prezidents

B rīvdienas vienmēr ir lielisks laiks, lai ģimenes varētu kopā izklaidēties, papildinātu paziņu loku

un iemācītos dažas labas, garīgas mācības. Mūsu ģimenei Lieldienas tradicionāli ir bijusi viena no šādām

brīvdienām. Vecmāmiņas Swiss radošums vienmēr rada jautrus pārsteigumus bērniem un mazbērniem. Viņas plānošana sākas neilgi pēc iepriekšējā gada ģimenes Lieldienu aktivitātēm. Visa gada garumā viņa krāj olu čaumalas, kas izmantotas cepšanai un ēdienu gatavošanai ģimenē. Viņa rūpīgi nogriež katru olas galu un izkrata saturu laukā, saglabājot čaumalu galvenokārt neskartu.

Lieldienām tuvojoties, olu čaumalas tiek piepildītas ar konfeti un pārklātas ar krāsainu zīdapaīru. Mazbērniem patīk palīdzēt šajā nodarbē, kā arī krāsot dažas cieti novārtītās olas. Tagad arī šīs olas ir gatavas, lai tiktu paslēptas kopā ar plastmasas olām, kas satur

pārsteigumus, un īstajām, krāsainajām, cieti novārtītajām olām.

Ģimenes pulcēšanās parasti notiek sestdienā — pirms Lieldienām. Mēs pulcējamies kopā mūsu mājās Lieldienu svinībām. Pirms mielasta ir laiks garīgai domai un mūsu pateicības paušanai par mūsu svētībām un mūsu Glābēju — Jēzu Kristu.

Ēdamistabā gaida garda maltīte, ko noorganizējusi vecmāmiņa. Mūsu ēdienkartē ir iekļauts šķiņķis, kartupeļu salāti, ceptas pupiņas, svaigi ceptas bulciņas un dažādi salāti. Pēc dažiem cepumiem, šokolādes kūkas un nedaudz saldējuma desertā sākas jautrība. Sākam ar Lieldienu olu medībām kopā ar mazbērniem mūsu pagalmā.

Mazajiem bērniem tiek dots 30 sekunžu starta izrāviens, un tad arī pārējie pievienojas, atrodot noslēptās olas un arī pārsteigumus, kas karājas kokos.

Priekšējais pagalms ir gados „vecāku bērnu” medību vieta, kas reizēm ietver pat vecvecmāmiņu. Tajā ir paslēptas ar konfeti pildītas olas, kā arī plašs plastmasas un īsto olu krājums. Signāls tiek dots, un juceklis sākas. Mērķis ir savākt tik daudz olu, cik vien iespējams, vienlaikus cenšoties pārsteigt visus, kurus var, sasitot ar konfeti pildīto olu pret kāda galvu. Pat mazie bērni mēģina piedalīties šajā pasākumā. Galvenā balva ir plastmasas ola, kurā atrodas 20 ASV dolāri.



Lieldienu olas



Lieldienu olu medības

Pēc tam darbība virzās atpakaļ uz sētas pagalmu, kur vectēvs ir apseglojis pāris savu kazu, lai mazbērni varētu pavizināties. Maksimālais svara ierobežojums ir apmēram 27 kg, tāpēc reizēm ir smaga vilšanās tiem, kuri pagājušajā gada laikā ir izauguši. Jāt-nieku reakcijas svārstās no pieredzējušo braucēju entuziasma līdz biklo mazuļu: „Noņem mani nost!”

Kāda gan svētība ir ģimene! Jēzus Kristus evaņģēlijs dāvā mums cerību uz mūžīgu saikni starp mūsu ģimenes locekļiem. Es esmu pārliecināts, ka kaut kad nākotnē, kad būsīm aiz priekšskara, mēs visi atskatīsimies uz šīm pieredzēm ar maigumu un mīlestību. Interesanti, vai debesīs būs olas un konfeti? ■



Deivids C. Suiss ar mazdēlu

Tas, kā es atradu mieru Kristū

Irina Vlasenko no Ukrainas
Kijevas misijas, Čerkasi draudzes

Par Dievu es dzirdēju no savas ģimenes locekļiem — mammas un vecmāmiņas. Kad apciemoju savu vecmāmiņu, es dzirdēju viņu lasām Biblii. Manai mammai aizrādīja, ka viņas māte tic Dievam. Tajā laikā ticīgie baidījās atklāti apmeklēt baznīcas sanāksmes. Mājās mana mamma ar godbijību runāja par Dieva esamību.

Kad biju pieaugusi, es pametu vecāku mājas un pārcēlos uz citu pilsētu. Dažreiz es apmeklēju pareizticīgo baznīcu, jo jutu nepieciešamību komunicēt ar Dievu. Es skatījos uz ikonām, noliku svečīti un domāju, ka šis ir tas veids, kā notiks tikšanās ar Debesu Tēvu.

Divdesmitā gadsimta deviņdesmitajos gados mūsu dzīve bija pilna ar satraukumu un neskaidrības jūtām. Mēs pieredzējām sabiedrības struktūras sabrukumu. Valstī valdīja ekonomiskā krīze. Mēs zaudējām ierastās sociālās saiknes, darbavietas, konstitucionālās garantijas un iekšējo mieru.

Kādu vakaru, 1997. gada beigās, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionāri atnāca pie mums ciemos. Viņi dalījās savās liecībās par to, ka Jēzus Kristus ir dzīvs un mīl mūs. Es sajutu savā sirdī siltuma un miera sajūtu.

Pateicoties misionāriem, es ieguvu pati savu liecību, ka Jēzus ir Kristus, un atbildēju uz Tā Kunga aicinājumu: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat



Irina Vlasenko

bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt” (Mateja 11:28).

Ģimenes problēmas, finansiālā nestabilitāte, mana pašas un manu bērnu veselība radīja man pārāk daudz stresa. Meklējot līdzsvaru savā dzīvē, es uzticējos Tam Kungam.

Jēzus vadīja mani cauri nemierīgiem notikumiem, kas plosījās pasaulē. Dažreiz mani pārbaudījumi man likās pārāk smagi. Taču es nebiju viena, Tas Kungs bija man līdzās.

Kad es meklēju pēc palīdzības Svētajos Rakstos, es atradu stāstu par Skolotāju un Viņa mācekļiem, kad tika nomierināta vētra jūrā. „Un liela vētra cēlās, un viņi gāzās laivā, tā ka ūdens jau piepildīja laivu. Un Viņš gulēja stūres galā uz spilvena; un tie Viņu modina un saka Viņam: „Mācītāj, vai Tu nebēdā, ka ejam bojā?” Un uzmodies Viņš apsauca vēju un

sacīja uz jūru: „Klusu, mierā!” Un vējš nostājās, un iestājās pilnīgs klusums” (Marka 4:37–39).

Es zinu, ka Jēzum ir spēks nomiecināt jebkuru vētru kā jūrā, tā mūsu dzīvēs. Jēzus darija visu, lai mierinātu Savus mācekļus, kurus Viņš milēja.

Tas Kungs mani mācīja tikties pēc klusuma — iekšēja klusuma. Esot ar satrauktām domām par nākotni un atmiņām par pagātni, mums nav iekšēja klusuma un miera. Raižu un emocionālu apvērsumu vidū rodas tik daudz iemeslu, lai nepiedotu, apvainotos vai tiesātu citam citu. Kad mūsu dvēseles ir mierīgas, tad mēs varam redzēt, ka tas viss ir pārejošs.

Īsi pirms krustā sišanas Jēzus mums atstāja miera dāvanu: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas” (Jāņa 14:27). ■

Tas, kā sākas ticība

Viktors Šaporda no Čerkasī draudzes Ukrainā

Kijevas-Moldovas misijā

Kaut kādā savas dzīves posmā vairums cilvēku sāk interesēties par dzīves nozīmi, no kurienes mēs nākam un kāpēc, un kas ir cilvēka dzinulis dzīvot. . . .

Atbilde uz daudziem jautājumiem, kas rodas cilvēka prātā, var būt vienkāršs vārds „ticība”. Un pat ne pats vārds, bet tā dziļā nozīme, būtība un spēks, kas ietverts šajā jēdzienā.

Neatkarīgi no tā, ko kāds cilvēks cenšas paveikt, cerot iegūt rezultātu, to virza viņa ticība un gaidas uz kaut ko neredzamu, bet iekārojamu.

Taču ticība, par ko es vēlos runāt, ir ticība Dievam Tēvam, Viņa Dēlam, Jēzum Kristum, un Svētajam Garam, kas atklāja evaņģēlija atjaunoto pilnību, tāpat kā jebkuru citu dievišķo patiesību. Šī ir ticība, kas var pilnībā apmierināt visas laicīgā prāta gaidas, jo nekas nav neiespējams, ja padari Glābēju Jēzu Kristu par savas ticības veicinātāju.

Tas bija Jēzus Kristus, Dieva Dēls, kurš ieradās uz Zemes laika pilnībā un ar Savu piemēru parādīja ceļu uz pestīšanu visiem, kas ticēja Viņam. Pārdzīvojis neticību un izsmieklus, piedzīvojis neiedomājamas fiziskās un garīgās mokas kā sekas cilvēku grēkiem, Viņš tika sists krustā un trešajā



Viktors Šaporda

dienā augšāmcēlās visā Viņa varenajā mīlestības pilnībā.

Viņš uzņēmās pasaules grēkus, izpērkot katru no mums, un aiz Savas mīlestības likuma priekšā kļuva par mūsu ticības Aizstāvi un Piepildītāju.

Tādēļ lai es un jūs varētu saņemt atbilstoši mūsu sapņiem un netiktu piespiesti saistībā ar mūsu ticību izmantot savu izvēles brīvību. Taču ar ko sākas šāda ticība?

Vienā no Pāvila vēstulēm, Jaunajā Derībā, ir rakstīts: „Tātad ticība nāk no sludināšanas un sludināšana — no Kristus pavēles” (Romiešiem 10:17). Izrādās, ka tad, kad dzirdam „Dieva vārdu”, kaut kam ar mums ir jānotiek. Bet kam tieši?

Mormona Grāmatā pravietis salīdzina „Dieva vārdu” ar sēklu: „Tagad mēs salīdzinām vārdu ar sēklu. Tad, ja jūs atbrīvosiet vietu, lai sēkla varētu tikt iedēstīta jūsu sirdī, lūk, ja tā ir īsta sēkla, laba sēkla, ja jūs to neizmetīsiet ar savu neticību, pretojoties Tā Kunga Garam, lūk, tā sāks briest jūsu krūtīs” (Almas 32:28). Tur, kur ir sēkla, — tur jābūt arī augsnei, kur šo sēklu iedēstīt. Šī vieta un šī augsne var būt mūsu izkoptā sirds un prāts.

Kas notiek tālāk — pēc šāda izmēģinājuma? Saskaņā ar pravieša vārdiem, ja sēkla ir laba un augsne ir sagatavota un auglīga, „tā [sēkla jeb Dieva vārds] briest un dīgst, un sākt augt” (Almas 32:33).

Taču pat labai sēklai ir vajadzīgi labvēlīgi apstākļi, lai augtu, nepietiek tikai ar auglīgu zemi. Tas norāda mums uz to, ka mums jābūt atturīgiem

pret visu, kas varētu kaitēt mūsu ticības izaugsmei, un meklēt to, kas pozitīvi ietekmē mūsu ticību.

Viena no mums labvēlīgām vietām ir mūsu mājas. Mājas vide var sekmēt mūsu patiesības uztveri. Evaņģēlija vārdi vislabāk tiek uztverti ģimenes Svēto Rakstu studiju laikā. Nav labākas vietas par mājām, kur pieaugt savā ticībā un zināšanās. Tā ir vieta, kur tiek ielikts ticības pamats, kas var radīt brīnumus.

Vai tas nav brīnums — ticēt un ar visu savu būtību būt pārliecinātam par lietām, kuras tu nevarēji iedomāties savā dzīvē, līdz brīdim, kad veici mazu eksperimentu, ļaujot (ticībai) mazajai sēklai (Dieva vārdam) izaugt par zināšanu koku ar mūžīgās dzīvības augļiem?

Šis apsolījums nāk no Dieva: „Bet tas, kas tic tam, ko Es esmu runājis, to Es piemeklēšu ar Sava Gara izpausmēm, un tas zinās un liecinās. Jo Mana Gara dēļ jūs zināsiet, ka šīs lietas ir patiesas; jo tās pārliecina cilvēkus darīt labu” (Etera 4:11).

Kad vēl nebiju Baznīcas loceklis, kāds no Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem uzdeva man šādu jautājumu: „Vai tu gribētu uzzināt vairāk par Dievu?” Lai gan šādu jautājumu biju dzirdējis vairākkārt savā dzīvē, kopš tās dienas vārds „Dievs” virmoja manā prātā katru dienu, kā rezultātā mana sirds tika sagatavota ticības sēklas iedēstīšanai. Un tas notika tieši [vārda] „sludināšanas” dēļ.

Pienāca tā reize, kad es savā dzīvē noticēju un pieņēmu Jēzu Kristu kā

manu Radītāju, Glābēju un manas ticības Piepildītāju. Un tagad es zinu, ka Viņa veiktā Izpirkšana sniedz mieru, dziedināšanu un prieku zemes dzīvē, kā arī prieku, kas turpināsies mūžībā, ja palikšu uzticīgs Viņa baušļiem.

Es zinu: lai gan manas lūgšanas ir ierobežotas, Dieva spēks ir bezgalīgs. Es zinu, ka Dievs ir mūsu Tēvs, ka Jēzus Kristus ir mūsu mīlošais Glābējs, ka Viņi caur pravieti Džozefu Smitu atjaunoja evaņģēlija pilnību pēdējās dienās. Svētais Gars var to apliecināt jebkurai salauztai sirdij un nožēlas pilnam garam. ■

Prieks ir Jēzū Kristū

Olga Prokopoviča no Kijevas misijas
Vinīcas draudzes

Mormona Grāmatā es izlasīju par prieku (2. Nefija 2:25). Kad cilvēks ir jauns un veselīgs, prieka sajūta viņam vai viņai šķiet loģiska un dabiska. Bet, gadiem ejot, kad cilvēks zaudē savu veselību, vārdi par prieku viņam var izklausīties savādi.

19 gadu laikā, kopš esmu Baznīcas locekle, esmu pārliecinājusies, ka mēs varam būt laimīgi un gūt prieku dzīvē, neskatoties uz apstākļiem. Esmu iemācījusies priecāties par lielām un mazām lietām: dzirdēt putnus dziedam, sajūst ziedu aromātu, apskaut manus trīs mazbērņus. Taču lielāko prieku es gūstu, apjaušot cenu, kas

tika samaksāta par mani. Šis prieks ir kā dāvana no Jēzus Kristus. Viņa piedzimšana, dzīve un piemērs, pieredze pie krusta Golgātā un brīnumainā Augšāmcelšanās piepilda manu sirdi ar bezgalīgu pateicību un laimi.

Šodien mana sirds ir prieka pilna, jo mana māte, mana meita un visa viņas ģimene dzīvo, sekojot evaņģēlija mācībām; mans vecākais mazdēls uzsāka kalpot templī, un viņa jaunākajai mātai un brālim patīk lasīt Svētos Rakstus un dziedāt Sākumskolas dziesmas.

Lai gan gandrīz zaudēju savu redzi, es zinu, ka mans Glābējs ir dzīvs. Viņš dāvā man spēku, prieku un cerību mūžīgajai dzīvei. ■



Olga Prokopoviča ar savu jaunāko mazdēlu Nazāru